

Nad jagasid lugematul hulgal suurepäraseid mälestusi –
ja ühte, mida oleksid tahtnud unustada

IDA- RANNIKU TÜDRUKUD

ROMAAN

KERRY KLETTER

Originaali tiitel:
Kerry Kletter
East Coast Girls
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2020 by Kerry Kletter
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B03395021
ISBN 978-9949-82-743-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Minu kodulinna sõpradele New Jerseys Ridgewoodis, ennekõike
minu isiklikele esmareageerijatele Amanda Fredericksile,
Marti Daniel Moatsile, Ruth Brownile ja John Tashjianile,
sest teie olete minu jaoks kodu.

PROLOOG

Oli juuli keskpaik, mil päikesest kiirgas kõikide eelmiste ilusate suvede mälestust ja päevad uitasid nagu jalutajad rannas, higistavad ja laisad, püüdes ookeanilt kanduvat tuuleõhku. Nad olid käinud teel Montaukist koju hetke ajal läbi lõbustuspargist, kuigi pidid olema kodus juba mitu tundi tagasi, ent elava muusika energia ja veel lõppemata peo tunne ahvatlesid neid, ning nii nad veetsidki seal aega, soovides püsida selles tulevases mälestuses veidi pikemalt.

Fotoautomaat oli Hannah' mõte ja nüüd pudenesid nad sellest välja helkleva särava päevavalguse kätte, poseerimisest alles joovastunud. Pilt väljus pilust nagu loteriipilet ja Hannah sirutas käe selle poole, ent alati kannatamatu Maya kiskus tal pildi käest. Ta vaatas seda silmi kissitades, kattes ülejäänud kolme tüdruku näod põialdega. „Kui natuke pügada, on see lausa meistriteos!“

„Oh, anna siia,“ ütles Blue silmi pööritades.

Nad andsid fotot käest kätte, vaadates oma valgete hammas-
tega naeratust, nooruslikkust ja päevitust. Nende pilgus oli vabanemine, mille tekitas kohalikust toidupoest saadud virsikumaitse-
line alkoholikokteil, ostetud kõige kehvema võltsdokumendi toel, mida kümne dollari eest saab, ja suuresti Maya kõikevõitva sarmi abil.

Nagu ikka, oli Maya foto keskel, surudes teisi oma rinnale nagu nukke, kolme parimat sõbrannat, kes polnud palunud tal kunagi olla keegi teine, kes isegi ei vihjanud sellele, et ta peaks oma ülevoolavat isiksust ohjeldama, et teda armastataks. Blue'l tema kõrval oli seljas nädala alguses kohatud poisi dressipluus, varrukad hoolega üle küünarnukkide keritud, esimese suudluse mälestus sisimas elus, justkui oleks see sinna kinni püütud nagu liblikas võrgus. Renee oli pressitud peaaegu Bluele sülle, poolenisti fotolt välja jäänud, pea Blue õlal, nagu alatihti, loomulik nagu päikesevalgus puuokstel. Ja viimaks Hannah Maya teisel küljel, käed ülimes joovastuses välja sirutatud, punased juuksed sassis, soolased ja tuulekuivad pärast rannas veedetud päeva, näol naer millegi peale, mida Maya enne kaamera klõpsatust ütles.

Nad oli jäädvustatud täiuslikus koosluses – neli parimat sõbrannat tähistamas äsjast keskkoolilõpetamist.

„Ma jumaldan meid,“ ütles Hannah. „Parim puhkus minu elus!“

Maya pistis foto käekotti. „Töötame, et tuleme igal aastal tagasi, ükskõik, kus oleme, kogu ülejäänud elu.“

„Jah!“ hüüdsid teised nõustudes.

„Kas peaksime selle verega kinnitama?“ küsis Hannah.

„Arvan, et piisab... lihtsalt... selle ütlemisest,“ sõnas Maya.

„Seega...“ jätkas Blue, noogutades parkla poole, kus nad olid alkoholi auto pagasiruumi peitnud. „Mul on tunne, et hakkab tasa-kaalu tagasi saama. Kas teeme kaheteistkümnenda raundi?“

Hannah oli kõndides telefonil kiirvalimisnuppu vajutanud. Hetk hiljem kuulis ta Henry häält. Ta kujutles, milline poiss sel hetkel olla võiks, juuksed arvatavasti tennisetrenni järgselt märjalt vastu pead, kerge muie suul. Henry polnud klassikalises mõttes kena, aga tema pilgus oli heatahtlikkust, leebet kannatlikkust, mis muutis ta kenaks. Ta ütles midagi, mida Hannah üle kohaliku bändi kehvade võimendite, plekise heliga karussellimuusika, laste ja nende vanemate lookleva massi häälekõma ei kuulnud, aga ta tajus poisi hääles õrnust. Henry igatses tema järele.

Hannah pani ta valjuhääldi peale ja sirutas telefoni tüdrukute poole.

„Tere, Henry!“ hüüdsid ülejäänud kolm, torgates näod vastu ekraani ja tehes musitamise helisid.

„Tobud,“ ütles poiss ja nad naersid. Ehkki ta kuulus Hannah'le, oli ta ka nende oma, nagu lisajäse.

Hannah lülitas valjuhääldi välja ja torkas ühe sõrme kõrva, et müra summutada.

„On sul lõbus?“ küsis Henry.

„Jah, aga ma tunnen sinust puudust.“ Ta tundis poisist puudust igal suvel, kui nad tüdrukutega Blue vanaema rannamajas käisid, aga igatsus kuulus asja juurde, romantiline pakitsus, mis tuletas meelde, kuidas tal on vedanud.

Henry ütles jälle midagi, mida ta ei kuulnud.

„Mis asja?“ küsis Hannah.

„Tule koju.“

Südame alt läks õõnsaks. „Varsti hakkame sõitma. Tahaksin juba sind näha!“

„Too mulle suveniir kaasa!“ ütles Henry. Ja siis: „Las olla. Vajan vaid sind.“

„Totu,“ sõnas Hannah, aga ta nägu oli laiast naeratamisest valus. „Armastan sind väga.“ Ta lõpetas kõne, unistades juba nende tulevikust. Ta kujutles neid rentimas väikest suvilat, mis paikneb ookeani kaldal, võrkkiiik kõigub tuules, piknikulaud, kus ta saaks roosalt kumavatel suveõhtutel istuda ja kirjutada. Ehkki ülikoolis käimine on kindlasti põnev, kibeles ta juba elama seda elu, mis järgneb, kõikide nende plaanide ja unistuste elluviimist. Henry võtaks üle oma vanemate ajalehe väljaandmise ja Hannah õpetaks ülikoolis, kirjutades samal ajal raamatut.

Neil oleks maja idaranniku intiimses ülikoolilinnakus Bostoni lähistel või ehk Maine'is, nad korraldaksid õhtusööke särasilmsetele tudengitele ja teistele õppejõududele, räägiksid luulest, kirjandusest ja hetkesündmustest. Ta tabaks Henry pilgu, mis teda üle laua jälgib – Henryle meeldis, kui Hannah millessegi kirglikult suhtus –,

ja naerataks mehele vastu. Kui turvaliselt ta tunneks end perekonnas koos Henryga, soojas ja armastavas nagu Henry vanematel ning üldsegi mitte selline nagu Hannah' kodu, depressiivne ja vaikne.

„Eluga, Hannah,“ hüüdis Maya.

Hannah kiirustas teistele järele, peatudes korraks vaatama telgis istuvat selgeltnägijat, noort valgete juustega naist, kel oli terav kitsas lõug ja suured kõrvarõngad, mis rippusid nagu väikesed silmused. Ta jättis selle meelde, et teistele naisest rääkida. Oleks tore enne lahkumist käe järgi tulevikku ennustada lasta.

Auto juures kummardus Blue pagasiruumi, võttis sealt kokteilid ja vee Hannah'le, kes oli nende kaine autojuht, ja jagas laiali.

„Toost,“ ütles Maya. „Teile kolmele õnnelikule litale, kes saavad minu sõbrannad olla!“

Maya ootas, käsi õhus, ja nad põrnitsesid teda. Blue kõhatas.

„Olgu, olgu,“ sõnas Maya. „Te olete tagasihoidlikud. Saan aru. Noh, meie terviseks siis.“

Tüdrukud tõstsid käed üles ja löid pudeleid kokku, näod lootusrikkalt helendamas, ning päike pani pudelid särama, nagu oleks see sinna sisse püütud.

„Meie terviseks,“ ütlesid nad kooris, neli igavest sõpra elu lävepakul.

KAKSTEIST AASTAT HILJEM

HANNAH

Järjekordne juulikuu. Hannah istus Henry voodiserval, korratud punased juuksed tugevasti krunni keeratud, kahvatu nägu hallika jumega nagu talvine valgus. Ta vaatas aknast välja nagu viimasel ajal tihti, see vaade oli tuttav nagu maal, põhjustades üllatust ja ebareaalsuse tunnet iga kord, kui elu end selle sees ilmutas, mõni inimene möödus või lind lendas.

Päev hääbus vähehaaval, õhtutaevas tõmbas oma tumesinist rulood selle ette. Varsti tuleb hooldaja Henryt pesema. Hannah sulges kaasa võetud ristsõnaraamatu, nagu oleksid nad neid koos lahendanud. Öökapil oli foto neist kahest koolipeol, naeratus pea-aegu liiga lai, et näole ära mahtuda, Maya, Blue ja Renee taustal lollitamas. Hannah oli kavatsenud panna selle raami, mille oli ostnud Henryle sel ammusel suvel, aga kohe, kui tüdrukud puhkuselt koju jõudsid, tabas neid tragöödia, ja ta ei olnud suutnud isegi vaadata kingitust, mida poiss polnud saanud vastu võtta.

Nüüd pigistas ta Henry kahvatut kätt, mis oli pehme ja ümar nagu lein, ning vaatas tema nägu, lootes, et mehe pilk registreeriks puudutust, ohet, ristsõnaraamatut või Hannah' lahkumist.

Aeg-ajalt oli Henry järsku tema ise, silmad suured, ja tundis Hannah ära, nagu oleksid tema mõtted lihtsalt kuhugi uitama läinud, eksinud metsasesse unenäosse ja siis ootamatult legendikule

sattunud. Nende kordadel tundis ka Hannah end kohe ärkvel olevana, süda süttis põlema, nagu oleks sel taht küljes. Ta istus ja ootas sellist hetke iga päev, pingeline palve rinnus, et seekord mees jääks. *Võib-olla homme*, mõtles Hannah iga kord, kui seda ei juhtunud.

Ta kummardus ja suudles mehe siledat laupa viltuse seitli all. Mehe kaela kerge saialõhn – kodu lõhn, mis andis märku, et seal sees on elav hing – pakkus alati lohutust. Siis läks Hannah koridori, möödudes tubadest, kus elasid palju vanemad inimesed kui tema ja Henry. Viimases toas elas krussis juustega proua Miller, elukogenud silmad krimpsus pruunis näos säramas.

„Visake viis, proua Miller,“ ütles Hannah teda toa uksele ratas- toolis istumas nähes, kühmus, ent valvas.

Vana naine tõstis hapra väriseva käe, et Hannah sellele plaksu saaks lüüa. Hannah ei mäletanud, millal või miks neil see rituaal tekkis, aga talle andis alati jõudu näha oma noorust peegeldumas proua Milleri igatsevas pilgus. Nagu oleks vana naine näinud Hannah' elu avarust ja lubadust ning sel hetkel suutis ka Hannah seda ette kujutada, peaaegu uskuda millessegi väljaspool oma kitsast rutiini.

„On need uued sussid?“ küsis ta, osutades vana naise leopardimustrilistele jalavarjudele. „Teate, proua Miller, et need on väga seksikad.“

„Üheksakümmend on uus kaheksakümmend viis,“ vastas proua Miller silma pilgutades ja Hannah vaatas kerge kadedusega, kuidas naise nägu naerust krimpsu tõmbas.

Proua Miller sirutas käe ja Hannah kummardus tema poole, lastes oma põske silitada. „Sa tundud väsinud olevat,“ ütles proua Miller. „Sa käid iga päev. Ma ei saa aru, kuidas sa suudad, aga kui sa enda eest ei hoolitse, pole temal sinust mingit abi.“

„Ikka hoolitsen,“ valetas Hannah. „Kõik on hästi. Tõsiselt. Aitäh ikkagi.“

Ta jättis hüvasti ja kiirustas uksest välja, tuuleta ja kleepuvasse suveõhtusse.